

פני עין חמד

יוצא לאור 7" בית הכנסת שכונת "עין חמד" - מכללת ציון

פְּרֻשֶׁת וַיֵּשֶׁב - הַשְּׁבֻטִים הַקְּדוּשִׁים

"וַיִּתְנַפְּלוּ אֶתְּוֹ לְהַמִּיתוֹ" (בראשית לז, יח)

נחשים ועקרבים, וישבו בנחת לאכול לחם. לכאורה, המעשה הנורא, שהם עמדו לעשות רגעים ספורים קודם לכן, לא הטריד את מנוחת נפשם. הם המשיכו בשיגרת יומם כאילו לא אירע דבר.

הספורנו מבאר את הפסוק: "וַיִּרְאוּ אֶתְּוֹ מֵרָחֵק וַיִּבְטְרוּ יִקְרַב אֲלֵיהֶם וַיִּתְנַפְּלוּ אֶתְּוֹ לְהַמִּיתוֹ" (בראשית לז, יח) באופן הבא:

כאשר אחי יוסף ראו אותו מתקרב אליהם, הם היו בטוחים שהוא לא מגיע לדרוש שלומם וטובתם, אלא למצוא איזה עלילה עליהם, או לנסות להחטיאם כדי שאביהם יקלל אותם או שבזאת עולם יעניש אותם- וכך הוא ישאר לבדו מכל הבנים. הספורנו ביאר את המילה "לְהַמִּיתוֹ" שהוא (יוסף) ימית את אחיו.

זה לשונו: "הנה הגיד הכתוב כי ציירו בליבם וחשבו את יוסף לנוכל ומתנקש בנפשם להמיתם בעולם הזה או בעולם הבא או בשניהם".

כלומר, האחים הקדושים היו בטוחים כי ליוסף הצדיק יש דין 'רודף'. במקרה הזה ניתן להרוג אותו ללא פקפוק. לכן הם ישבו לדון את דינו וקבעו באופן חד משמעי כי הוא חייב מיתה.

בברכת שבת שלום

הרב אליהו חיים פנחסי שליט"א
חבר הרבנות המקומית מבשרת ציון

כאשר באים לעסוק בפרשה הזו, עלינו לעסוק בה בחרדת קודש. מדובר בשבטי י-ה, כולם צדיקים, כולם קדושים.

לכן, כאשר אנחנו קוראים בפרשה הזו על מכירת יוסף, אנחנו חייבים להיות זהירים שבעתיים.

אם נתבונן בסיפור של מכירת יוסף, המעשה עלול חלילה להיראות כמעשה נורא! אכזריות ממש!

האם יתכן בטבע האדם השחתה כזו, לבקש להמית את האח הצעיר? ואת מי? את יוסף, בן הזקונים לאביו הזקן. בר-חכים, שאביו לימד אותו את כל התורה שלמד בבית שם ועָבַר. כיצד יתכן שירצו להורגו?

בנוסף לכך, הרי האחים הבינו וידעו שבמעשה הזה יגרמו לאבא צער עצום. אם כן, כיצד נאטם ליבם ולא ריחמו על יוסף אחיהם הצעיר כאשר ראו את צערו הנורא כשהתחנן לפניהם שלא יעשו כן?

אנחנו יכולים לדמיין לעצמנו את בכיותיו ותחנוניו לפניהם, את בקשותיו קורעות הלב, שלא יתאכזרו אליו ויאפשרו לו לשוב לבית אביהם בשלום.

אומנם יתכן שהאדם עלול להידרדר לכזו השחתה עד שהוא יכול לפגוע באחיו, עצמו ובשרו. אבל הרי כאן מדובר בעשרה אחים, אנשים בני דעה וצדיקים, שהיו מוכנים להרוג את אחיהם.

עד שאמר להם ראובן האח הבכור: "אַל תִּחַטְּאוּ בְּיַלְדְּ" (בראשית מב, כב). לאחר מכן, הם עוד השליכו את אחיהם לבור שיש בו

הצלחה בגור"ר

יצחק אריאל בן טובה שמואל אימן בן אסתר זרי מאיר ישראל בן רחל ברכה- ליאור יהושע סומך וב"ב יהודה אריה בן רחל ברכה רונן אברהם וב"מ רחל ברכה בת פדילה דליה נעם יצחק בן רחל ברכה יוסף ליאור בן דליה אפרת- הצלחה בכל העניינים י.מ.ש כדורי אקבלי יוסף חיים בן נסכה שולמית ומרדכי חיים דויטש וב"ב עמית בן אהרון וב"ב

זיווג הגון וכשר במהרה

אורן חיים בן אלן אסתר תרצה בתיה בת ימנה נינט אילן בן ג'וליאט יפית שרה בת ג'ינה דרור בן סופיה מיטל בת מלכה טליה עדן אסתר בת שולמית שירי ימנה בת שולמית שמעון בן שולמית אנאל חביבה בת שולמית אורן בן נעמי שושנה שירה בת סילביה מיטל בת שושנה סיון רבקה בת אלן אסתר עמית בת טובה אברהם גורג'י בן דליה אפרת

זרע קודש בר קיימא

גלית בת מסודי אליהו נזרי בן ימנה אילנה בת רוחמה שמואל אימן בן אסתר דרי סיון בת אסתר רחל מרים בת יהודית נועה בת מזל טוב משה מנחם בן רחל דניאל בן שרה ואושרית בת שושנה נעמה בת יפה דגנית בת שושנה אסף בן סופיה נתנאל בן ג'ינה

רפואה שלמה

מאיר ישראל בן רחל ברכה יצחק בן עזרא ימנה ניזרי בת סטה- בריאות ואריכות ימים מרדכי ניזרי בן פרחיה- בריאות ואריכות ימים מאיה בת עדי דליה אפרת בת נעמה סימי בת סוליקה שלו בן מזל פחימה אורן בן אסתר דינה בת מזל נעם יצחק בן רחל ברכה נעמי בת רחל שירה שילת בת אורלי אפרים בן שרה לביא ישראל בן תמר חיה אסתר בת סוליקה מוריה בת רחל ברכה נחום בן כירה יהודה אריה בן רחל ברכה ישראל בן חווה יפה בת שרה-הצלחה ורפואה רחל בת זוהרה משה בן נזימה עינת בת רחל ברכה רפאל משה בן רחל רחל ברכה בת פדילה דליה רונית בת סבריה קטנש בת דגטו יצחק בן חנון רפאל אבידן בן תקווה אליהו בן רחל מיכאל יהודה בן מרים בנימין בן ברכה אלן אסתר בת שרלוט יהודה לייב בן אסתר מלכה נעמה בת שרה יהודית אסתר פראדל בת חיה- בריאות ואריכות ימים

העלון מוקדש לעילוי נשמת משה בן גורג'יה ז"ל

לרפואה שלמה לנוריאל בן אסתר

לרפואה שלמה לאיידה חיה בת אסתר וליילד אלחנן רפאל בן ארייס וליילד אורי חיים בן שלי

זש"ק, פרנסה טובה ובריאות איתנה לאליהו ניזרי בן ימנה וגלית בת מסודי
הצלחת ולרפואת אברהם גורג'י בן דליה אפרת וב"ב והצלחת יוסף ליאור בן דליה אפרת וב"ב
לע"נ הצדיק ר' חיים אבישלום כהן פרחיה בן בלנקה זצ"ל

צמני לבת

7"ו	כנסת לבת צאת לבת	צאת לבת	7"ו
17:44	17:14	16:01	י"מ
17:40	17:10	16:18	ת"א
17:39	17:09	16:17	מ"סכ
17:44	17:14	16:21	ב"ל

שואל ומשיב בהלכה – חגכה – חלק ג'



אלו דינים נוספים שייכים לחג חנוכה?

שאלה:

להלן סיכום ההלכה מפי הרב אליהו חיים פנחסי שליט"א:

תשובה:

בני ספרד נוהגים לכתחילה להדליק את הנרות מיד בתחילת הלילה, שהוא זמן צאת הכוכבים ולא קודם לכן. **מקורות:** ש"ע סימן תרע"ב סעיף א: "אין מדליקים נר חנוכה קודם שתשקע החמה אלא עם סוף שקיעתה [צאת הכוכבים], לא מאחרים ולא מקדימים".

בני אשכנז - יש נוהגים להדליק בצאת הכוכבים, כדעת מרן ש"ע - ויש נוהגים להדליק בשקיעת החמה. מכל מקום, גם המדליקים בשקיעת החמה ישתדלו לשים כמות שמן שתספיק להדלקה עד חצי שעה לאחר צאת הכוכבים. **מקורות:** משנה ברורה סימן תרע"ב ס"א.

בשעת הדחק - מי שנאלץ לצאת לדרך קודם השקיעה, ולא יהיה לו פנאי להדליק אחר-כך, ידליק ויברך מזמן פלג המנחה [שעה ורבע לפני צאת הכוכבים לפי שעות זמניות]. יקפיד לשים כמות שמן שתספיק להדלקה עד חצי שעה לאחר צאת הכוכבים. **מקורות:** ש"ע סימן תרע"ב ס"א.

בלילות חנוכה יש לפנינו שתי מצוות: א. תפילת ערבית. ב. הדלקת נרות חנוכה. מכיוון שתפילת ערבית תמידית, שבכל יום קיימת המצווה להתפלל ערבית, ולעומת זאת מצוות הדלקת נרות חנוכה, היא רק שמונה ימים בשנה, לכך אנחנו צריכים להקדים ולהתפלל ערבית, ואחר כך להדליק נרות חנוכה. "תדיר ושאינו תדיר - תדיר קודם".

בתי כנסת, שמתקיימים בהם בכל יום שיעורי תורה מידי ערב לאחר תפילת ערבית, אם נראה למגיד השיעור, שהקהל יחזרו לשיעור לאחר הדלקת הנרות, יש להעדיף את קיום מצוות ההדלקה בזמנה. אך אם קיים חשש, שאם ילכו לביתם להדליק נר חנוכה, יימנעו מלחזור לשיעור, יש לקיים את השיעור כמו בכל יום. לאחר השיעור ילכו להדליק נר חנוכה בביתם. טוב שיכריזו לאחר השיעור, להדליק את נרות החנוכה בבית. **מקורות:** ש"ע סימן תרע"ב ס' י"ב

מדליקים ומברכים על הדלקת הנרות בבית הכנסת ובתנאי שיש עשרה, מכיוון שיש בכך פרסום הנס. נראה, שנשים מצטרפות למניין עשרה להדלקת נרות חנוכה שבבית-הכנסת, ובפרט כשיבואו אחר כך עוד אנשים, ויהיה מניין בבית-הכנסת. **מקורות:** ש"ע תרע"א ס' א, ג.

נוהגים להדליק בכל יום נרות חנוכה בבית-הכנסת גם בתפילת שחרית, ללא ברכה. ובפרט כשמתפללים בהשכמה. **מקורות:** ש"ע סימן תרע"א ס' ז.

מי שנאנס ולא הדליק לילה אחד, אין לו תשלומין למחר, אלא מדליק מחר כמספר הנרות, שמדליקים כל העולם. **מקורות:** ש"ע תרע"ב ס' ט"ו.

מסירות נפש



סיפר הרה"ג הרב ישראל מאיר לאו: הייתי ילד קטן במחנה בוכנוולד. היינו שש-מאות איש יחיד, במקום אחד. לא ידענו איזה יום היום, ולא מה התאריך בלוח-השנה. האנשים היו שם נראים נורא מרוב צרות ועינויים, ללא הורים. אנחנו קיבלנו את מנת היום, פרוסת לחם עם קוביה של מרגרינה, וקצת מים חמים לחמם את כפות הידיים והפנים בקור העז והנורא, ששרר במחנה בתקופת החורף.

הנאצי ימ"ש כשחילק את קוביות המרגרינה, נשרו חתיכות דקות כמו נסורת. הנאצי לא נתן שניקה את זה. הוא אסף אותם ועשה מהם גוש אחד. הוא זרק את הגוש הזה לגובה, כדי לראות איך שכולם קופצים ומנסים לחטוף קצת מרגרינה. יהודי זקן, נשוא פנים, שהיה נראה כמו בצירים של אליהו הנביא, עמד בשקט כל יום ולא קפץ על האוכל. פתאום היום הוא זינק יותר מכולם, עד שמרוב קפיצתו קיבל מכה מהרצפה, ונפתח לו המצח.

נזל לו נחיל של דם והאדים את זקנו. הסובבים אותו חשבו, שמרוב צער ורעב נטרפה דעתו, כמו שאירע לאנשים רבים. אולם לא עברה דקה, והוא צעק לכולם: "חברה, היום חנוכה. בואו נדליק נר מצווה של חנוכה". הוא לקח את הכפתור ממעילו ועשה מזה בסיס לנר. הוא קרע משרוולו קצת חוטים ועשה פתילה מהם.

המרגרינה נמסה מהספל של המים החמים שהחזיק ביד, והפכה לשמן. כך זכינו להדליק בהתרגשות עצומה את נר חנוכה. כמה עלינו להודות ולהלל, בימי הודאה והלל אלו, שאנחנו זוכים להדליק נר חנוכה מפתילות ושמן, ללא הצער והסבל הנורא, שעברו אחינו במחנות ההשמדה.

עושה אירוע שמחה באולם שמחות וברצונך להפוך אותו לכשרות "מהדרין-גלאט"?

צוות משגיחים תלמידי חכמים ידאגו לכך בכל איזור בארץ. ההשגחה החל מזמן אספקת הבשר ועד למנה האחרונה. בפיקוחו של הרב אליהו חיים פנחסי שליט"א (הנייד באישור ועדה רוחנית) 052-6329144

מינויים

לקבלת העלון חנים במייל מדי שבוע, יש לשלוח בקשה למייל

PnineEH@gmail.com

הקדשת העלון

ניתן להקדיש את העלון לעילוי נשמה, רפואה שלמה, הצלחה, זיווג הגון, חזרה בתשובה וכו'

נא לפנות לליאור בטל' 052-7652084

כתובת המערכת: עבור ליאור עצמון, רח' הבושם 26א ת.ד. 83375. מבשרת ציון. מיקוד 9076926

לשאלות בהלכה

נא לפנות לרב אליהו פנחסי

בטל' 052-6329144

(הנייד באישור ועדה רוחנית)

אם ראשונים כמלאכים – הגאון הרב שלמה דוד כהנא רבא זצ"ל

הגאון הרב שלמה דוד כהנא רבא זצ"ל - נולד בשנת ה'תרכ"ט (1869) ביאנובה שליד קובנה. למד בישיבת וולוז'ין מגיל 17. לאחר נישואיו נסע ללמוד בכולל הפרושים בקובנה ונסמך לרבנות בידי רבי יצחק אלחנן ספקטור. בשנת ה'תרנ"ה (1895), חזר לוורשה והתמחה אצל חמיו בהוראת הלכה לציבור. התמנה כמו"צ רשמי בבירה הפולנית ונעשה לאחד הרבנים המקובלים בעיר.

לאחר מלחמת העולם הראשונה היה מראשי הפעילים לכינון אגודת הרבנים בפולין. פעל לצד הגאון ר' חיים עוזר גרודז'נסקי בדאגה ליהדות רוסיה תחת השלטון הסובייטי. שימש כיו"ר הלשכה המרכזית לתקנת העגונות שעל יד אגודת הרבנים בפולין. התיר עגונות רבות לאחר מלחמת העולם הראשונה. היה פעיל בגיוס כספים עבור הקמת ישיבות בוורשה וברחבי פולין. החזיק ישיבה משלו בבית הכנסת והעביר בה שיעורים מדי יום ביומו.

במהלך מלחמת העולם השנייה התיר עוד כ-3,000 עגונות. מעולם לא אירע שהבעל חזר בחיים, לאחר מכן. הצליח בחסדי שמיים להימלט בשנת ה'ת"ש (1940), בראשית הכיבוש הנאצי בוורשה, והגיע לארץ.

בשבעים הראשונים לאחר שהגיע לארץ ישראל, התמנה כנשיא איחוד הרבנים יוצאי פולין. בהמשך שימש כרב האשכנזי של הרובע היהודי. בשנת ה'תש"ד (1944) ייסד בעיר העתיקה את 'ישיבת ההוראה' ולצדה כולל אברכים. נפטר ביום שישי, כ"ז כסליו ה'תשי"ד (1953). חי כ-84 שנים. ציונו בבית הקברות בסנהדריה.

אביו: ר' בן ציון-חיים. **אשתו:** מרת אסתר (בת ר' שמואל זנוויל קלפפיש ראב"ד ורשה. היתה פעילה עבור צורכי הציבור ועמדה בראש מוסדות הקהילה היהודית בעיר). **בנו:** הרב ד"ר שמואל זנוויל (מנכ"ל משרד הדתות). **מרבתי:** ר' חיים הלוי סולובייצ'יק, ר' נפתלי צבי יהודה ברלין (הנצי"ב מוולוז'ין).

רבינו הרבה להתעסק בסוכתו. כל מי שבא לירושלים בימי החג, היה נכנס לסוכת הרב בדרך לכותל המערבי. בליל החג הראשון אחרי הסעודה היה יושב כל הלילה בסוכה בחשכה עם שניים מתלמידיו ומשוחח עימם בדברי תורה. כשרצו להעלות אור בתוך הסוכה או להכניס אוכל- לא הרשה.

הדבר היה תמוה, מכיוון שהלילה הראשון של האושפיזין שייך לאברהם אבינו, שמידתו היא הכנסת אורחים ביד רחבה. כשנשאל על כך, השיב שזוהי בחינת התייחדות של הודיה לה' על נס, שאירע לו בעמק הבכא, בזמן פלישת הנאצים לוורשה.

וכך הרב סיפר: בראשית שנת ה'ת"ש פרצה המלחמה. בגלל ההרעשות והאיפול לא היה אפשר להתחיל במוצאי יום הכיפור לבנות את הסוכה. גם הימים שבין יום כיפור לסוכות לא היו כשרים לכך. אמנם ההרעשות פסקו, אבל נכנסו הנאצים לעיר והוסיפו חורבן. הם התנפלו על יהודים ברחובות והוציאו אותם בכח מבתיהם. אנשים הסתגרו בבתיהם ופחדו מקול עלה נידף.

באותם הימים הרב היה מוטרד, כיצד יוכל לקיים את מצוות סוכה וארבעה המינים. היה אתרוג אחד בלבד בבית ר' משולם קמינר, הממונה על בית העלמין שבוורשה. הקמת סוכה בגלוי במרפסת שלצד הרחוב, הייתה מסוכנת ועלולה להתפרש כהתגרות ברשעים, שהשתלטו על העיר. אולם הרב שמצוות סוכה היתה משאת נפשו, לא נכנע למצב. הוא כיתת את רגליו מחורבה לחורבה, עד שמצא פינה נסתרת שכשירה להקמת הסוכה. הרב בנה את הסוכה, וסביבה תלה סדינים רבים, כדי שהסוכה לא תיראה מבחוץ.

בלילה הראשון של החג הרב ישב עם שניים מתלמידיו בסוכה. הוא קידש על שתי פרוסות לחם ושוחח בלחש בדברי תורה. בחוץ שררה דממת מוות. כולם היו סגורים בבתיהם ומדי פעם נשמעו יריות. כל תנועה קלה וכל שכן יציאה החוצה, אפילו לחצר, הייתה כרוכה בסכנה. הרשעים נהגו להתחבא ולארוב לכל תנועה חשודה. אוי לו, למי שנפל בידיהם.

אמר הרב באותה שעה: "תמיד שאלתי את עצמי, באיזו מידה מקיימים את שמחת החג בשלימות לשם מצווה. ברם, הנה כשהסוכה ריקה מכל, ועוד אימת מוות מוכרסמת בלב, ועם כל זאת אנחנו מתאמצים להכניס שמחה בנפשינו. שמחה, שאינה תלויה בשום דבר אלא ממש לשם קיום המצווה. זו היא שמחה של מצווה, שאין למעלה הימנה. זהו פירוש הפסוק, 'וְהָיִיתְ אַךְ שְׂמֵחַ' - שמחה לשם שמחה בלבד".

דרכם של הנאצים בתחילת הכיבוש היתה 'לבקר' בבתי הרבנים. הם היכו, עינו ולקחו למרתפי העינויים, כדי לשלול מהעם את מנהיגיו ולהטיל אימה על הכל. באותו לילה באו לבית הרב. באמצע הלילה נשמעו יריות, שהחרידו את כל הסביבה. הם הסתערו כמטורפים על מבואות הבתים. מיד אחרי זה רעמו הלמות פרא על הדלתות בקתי הרובים וצריחות איומות: "לפתוח! לפתוח".

בחיל ורעדה הרבנית פתחה את הדלת. הם התפרצו בצעקות: "היכן הרב הארוך?". היא לא הצליחה לפצות את פיה. אחד הרשעים דרך את אקדחו ושם אותו בין עיניה. היא השיבה: "הוא נעלם בימי ההפצצות ואיננו". הם השתוללו והיכו באגרופים את האנשים הנמצאים בבית. הם חיפשו בכל החדרים וכשלא מצאו את הרב, רשמו בפנקס: "נעלם".

בימי ההרעשות והמנוסה מהעיר, אנשים רבים נעלמו, לכן, הרשעים לא ראו כל סיבה לפקפק בתשובה, שהרב נעלם. הם רשמו לפניהם, שמעתה מיותר לחפש אחריו. באותה שעה, הרב ישב בסתר סוכתו בפינת החצר השלישית. הוא שמע מרחוק את השריקות, היריות והצעקות, אבל לא ידע, שכל זה מכונן אליו, שאותו הם מחפשים. הוא ישב עם תלמידיו ועסק בענייני מצוות שמחה:

האם אפשר לשמוח במצוות שמחת חג על טהרתה, בה בשעה, שהכל מסביב שרוי בצער וייסורים? למרות החושך האור קרן מפניו, ועיניו נהרו בנר מצווה ותורה אור. רק בבוקר נודע לו הדבר, וכשעלה לתורה בירך ברכת הגומל. מאז שם לו לחוק, שבכל שנה בלילה הראשון של חג ישב ער בתוך סוכה אפלה להגות בתורה עם תלמידיו. הרב זכה לקיים את מנהגו גם בירושלים עיר הקודש.



הבִּלְגָה וְיִשׁוּעָה



הוא סיפר, שאינו מוצא את הבקבוק ששם בויטרינה עם פקק אדום.

היא ענתה באדישות: "למה לא אמרת? ראיתי בקבוק מלא בנוזל עכור, כמו שמן מקולקל אחרי שבועיים בכיור הטיגון של פלאפל. חשבתי שהוא מקולקל ושפכתי אותו בכיור. למה?" "כל המאמצים היו לחינם! באותו הרגע פניו האדימו, וכמעט סיפר, מה שקרה. אולם במחשבה שניה, הוא ידע, שאין לו על מי לכוּס. היא לא שפכה את השמן מתוך כוונה רעה.

אם הוא יספר לה את ההיסטוריה של השמן היקר, יהיה כאן הערב תשעה באב. לא לילה ראשון של חנוכה. בכוחות איתנים, שאינו יודע מהיכן שאב, ניגש להכין את הפתילות ואת השמן בבזיכים.

הוא שתק. הוא בעיקר פחד, שאם ידבר, המילים יפרצו ללא שליטה. הוא לא רצה חלילה לפגוע באשתו. "אני יוצא, אחזור להדלקת נרות", אמר ויצא מהבית בסערה. הוא הלך ברחובות העיר. סביבו אנשים מיהרו להשיג צורכי מצווה, והבל חם של סופגניות עלה מן החנויות. הוא הלך ולא ידע לאן, מבלבל ועצוב.

הוא נכנס לבית כנסת תימני קטן. "אף אחד לא מכיר אותי פה", ידע. הוא נשבר לרסיסים ובכה כמו ילד קטן: "למה, ריבונו של עולם? מה אתה רוצה ממני? מה כבר רציתי? רק בקבוק קטן של שמן זית. פך שמן טהור. אני רוצה סגולה לבנים. הבה לי בנים! המפתח של החיים בידך. רק אתה מסוגל להושיע. לא אלימלך. לא השמן. רק אתה".

הוא טמן את ראשו בין כפות ידיו והתפלל בשיברון לב, מתוך ידיעה ברורה - **היחיד שיכול להושיע אותם הוא הקדוש ברוך הוא. רק הוא לבדו ואין זולתו.**

כאשר הערב ירד הוא יצא מבית הכנסת הקטן עם כוחות מחודשים. הוא מיהר לביתו. בדרך הוא חשב לעצמו: "אומנם אדליק היום נרות עם שמן זית מן הסופרמרקט, אבל אין ספק שההדלקה הזאת תעלה לרצון!".

הוא הגיע לבית עם החלטה נחרצת. תפילות רותחות מלב דומע. הקפדה יתירה בהלכה, הידור מצווה ושיפור המידות. כל אלו יכולים רק להועיל. מעכשיו, את הזמן שהקדיש לעשיית הסגולות יקדיש לעשיית חסד. אין ספק שזה רצונו יתברך.

בעל המעשה מסיים ואומר: "לסיפור יש סוף טוב. תוך פחות משנה נולדו לנו תאומים לאחר אותם ימי חנוכה. 'אלו ילדים עם אור של תפילות', אומרים לנו. אני מהנהן בראשי ומחייך. רק היושב בשמיים יודע, לְמָה אני מתכוון".

להלן סיפור, המעובד מתוך 'האמנתי ואדברה' יש בו כדי להראות כי כאשר האדם עוצר ברוחו ומבליג, יזכה לישועה מופלאה מעבר לגדר הטבע.

סיפר בעל המעשה כי שמונה שנים נשוי, אולם הוא לא זכה לפרי בטן. ניסיון הציפיה הוא קשה ביותר והעמיד אותם בפני בפני אכזבות שוברות לב, בפני עצב וייאוש. סגולות רבות בני הזוג ניסו. ביניהם לשתות מיץ רימונים שנתלו בשבע סוכות. אכלו שקדים מרים ודודאים ונסעו לקברי צדיקים ושפכו שם את ליבם.

בין הסגולות שקיבלו על עצמם היתה אחת מורכבת וכמעט בלתי אפשרית לביצוע. הסגולה היא, שיש להדליק את נרות החנוכה, בשמן זית מהסחיטה הראשונה מכל זית, על ידי יהודי שומר מצוות וללא חשמל או אמצעי אלקטרוני. שמן זית, שנסחט בבית בד קדום, ממש כמו בבית המקדש. את השמן היקר הזה צריך אח"כ לערבב בשמן זית רגיל.

הוא החליט לנסות את הסגולה. הוא עדיין לא ידע כיצד. אבל דבר אחד בטוח - הוא לא התכוון לערב את אשתו בכל התהליך. גם במצב הנוכחי קשה לה. ואם הוא לא יצליח להשיג את השמן, אז עוגמת הנפש שלה תהיה עצומה.

לאחר בירורים רבים, מי יכול לעשות את השמן בצורה המבוקשת, קיבל את שמו של מר אלימלך. מדובר ביהודי ערירי כבן שישים, שגר בבקתה המשקיפה להרי יהודה. אין בביתו טלפון, חשמל או מים. הוא חי מירקות שהוא שתל בגינה ומעזיזים, כבשים ותרנגולות, שהוא מגדל ומקבל מהם ביצים, חלב וצמר וכיו"ב.

מיודענו נסע למקום, שבו הוא גר. לאחר שמר אלימלך שמע את הסיפור, שנגע לליבו, אמר לו, שהוא יעשה זאת, אבל עליו להביא עשרה ק"ג של זיתים. כיצד הסכימו לו למכור כמות כה קטנה? וכיצד הוא הגיע למקום ללא רכב שטח? באמת היתה זו משימה לא פשוטה. ייצור כמות קטנה של שמן בעבודה ידנית ארך כמעט יום תמים. כתישת הזיתים בכלים מיוחדים, הפרדת השמן מהמוהל (נוזל הנוצר מכתישת זיתים).

הוא הביט ותהה לעצמו: "מה אני עושה כאן למען השם? מה לא עשינו כבר כדי לזכות בילד? אוסיף גם את ההשתדלות הזאת לרשימה". הוא הגיע לביתו מותש, מלוכלך ועייף, אך מאושר. היה ברשותו בקבוקון קטנטן שמכיל נוזל צהוב-ירקרק כהה. את הבקבוק היקר על תכולתו הסגולית הטמין בויטרינה, מאחורי החנוכה.

בערב פנה בהתרגשות לויטרינה, פתח את דלתות הזכוכית וחיפש את הבקבוקון היקר. להפתעתו הרבה, הוא לא מצא את הבקבוקון. הוא הזיז את כלי הכסף מכאן לשם, אולי בכל זאת ימצא את השמן היקר. הוא חיפש בכל מקום - אך לא מצא. אשתו שאלה אותו למבוקשו.

לע"נ	הרב יצחק בן תפאחה כדורי זצ"ל	הרב שבתי בן אסטריא טאון זצ"ל	הרב עובדיה יוסף בן גורג'ה זצ"ל
הרב מנחם בן ויקטוריה בצרי זצ"ל	הרב יעקב בן מרגלית זצ"ל	הרב מרדכי צמח בן מזל אליהו זצ"ל	הרב מרדכי צמח בן מזל אליהו זצ"ל
אביבה בת איירן ע"ה	שמואל בן רבקה ז"ל	חיים משה גרשון בן שלמה יחזקאל ז"ל	חיים משה גרשון בן שלמה יחזקאל ז"ל
אברהם בן יונה ז"ל	רפאל בן אסתר ז"ל	ר' עוליאל ישועה בן סטה מקנין זצ"ל	ר' עוליאל ישועה בן סטה מקנין זצ"ל
יצחק בן חביבה ז"ל	אביחי בן אסתר ז"ל	דרור יהושע בן ארץ מיוחס ז"ל	דרור יהושע בן ארץ מיוחס ז"ל
אהרון (אורי) בן רבקה ז"ל	נעימה בת גורג'ה ע"ה	צדיק חכם בן חזקה ז"ל	צדיק חכם בן חזקה ז"ל
דב בן יצחק ז"ל	חי זיזי בן קלרה ז"ל	דוד בר חסיבה ז"ל	דוד בר חסיבה ז"ל
סוליקה בת עישה ע"ה	ר' יצחק בן מסעודה קדוש ז"ל	חוה בת יעקב צבי ע"ה	חוה בת יעקב צבי ע"ה
סלים בן פרחת ז"ל	אסתר בת נעמי ע"ה	יצחק יצקן בן רחל ז"ל	יצחק יצקן בן רחל ז"ל
יעקב בן סלימה ז"ל	ר' דב בן בנימין אלתר ז"ל	ברכה בת מרדכי ע"ה	ברכה בת מרדכי ע"ה
ספירנס תקווה בת נעימה ע"ה	אורה בת נעימה ע"ה	יעקב בן נעמה ז"ל	יעקב בן נעמה ז"ל
מישא אסתר בת זהרה ע"ה	דוד יצחק בן פרחת ז"ל	שרה בת מורברי רחל ע"ה	שרה בת מורברי רחל ע"ה
אברהם בן טובה ז"ל	גורג'ה בת נעימה ע"ה	אלון בן סעדה ז"ל	אלון בן סעדה ז"ל